

You have downloaded a document from
RE-BUŚ
repository of the University of Silesia in Katowice

Title: Wybrane problemy translacyjne w tekstach cywilnoprawnych :
(konfrontacja słowacko-polska)

Author: Mariola Szymczak-Rozlach

Citation style: Szymczak-Rozlach Mariola. (2017). Wybrane problemy translacyjne w tekstach cywilnoprawnych : (konfrontacja słowacko-polska). W: J. Lubocha-Kruglik, O. Małyś (red.), „Przestrzenie przekładu T. 2”. (S. 259-267). Katowice : Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego.

Uznanie autorstwa - Na tych samych warunkach - Licencja ta pozwala na kopiowanie, zmienianie, rozprowadzanie, przedstawianie i wykonywanie utworu tak długo, jak tylko na utwory zależne będzie udzielana taka sama licencja.

UNIwersytet ŚLĄSKI
W KATOWICACH

Biblioteka
Uniwersytetu Śląskiego

Ministerstwo Nauki
i Szkolnictwa Wyższego

Mariola Szymczak-Rozlach

Uniwersytet Śląski w Katowicach

Wybrane problemy translacyjne w tekstach cywilnoprawnych (konfrontacja słowacko-polska)

Przedmiotem badań w niniejszym artykule jest analiza przekładu dokumentów cywilnoprawnych, w których językiem wyjściowym jest język słowacki, natomiast językiem docelowym – polski. Umowy cywilnoprawne są to przede wszystkim umowy handlowe, umowy o współpracy czy umowy o dzieło, a także umowy zlecenia, umowy najmu, umowy sprzedaży itp. Umowa lub kontrakt w prawie cywilnym jest to zgodne porozumienie dwóch lub więcej stron, ustalające ich wzajemne prawa lub obowiązki.

Według bardziej szczegółowej definicji umowa to stan faktyczny, polegający na złożeniu dwóch lub więcej zgodnych oświadczeń woli, zmierzających do powstania, uchylenia lub zmiany uprawnień i obowiązków podmiotów je składających. Umowy są zawsze co najmniej dwustronnymi czynnościami prawnymi. Oprócz tych w rozumieniu prawa cywilnego istnieją także umowy administracyjne i umowy międzynarodowe. Analiza przekładu takich umów dotyczy nie tylko najczęściej popełnianych błędów tłumaczeniowych, ale również zastosowanych w nich strategii translatorycznych. Znajomość zastosowanych technik przekładowych stanowi istotną część procesu dydaktycznego w nauczaniu przekładu pisemnego studentów słowacystyki – przyszłych tłumaczy specjalistycznych.

W analizowanych tekstach pojawiają się przede wszystkim problemy natury terminologicznej, wynikające z nieprzystawalności systemów prawnych wskazanych języków. Jak podkreśla Anna Kizińska: „Odmienności systemów prawnych powodują to, że zakresy znaczeniowe terminów oznaczających instytucje prawne w jednym systemie prawnym tylko częściowo pokrywają

się z zakresami znaczeniowymi terminów oznaczających instytucje charakterystyczne dla innego systemu prawnego, ponieważ rzadko udaje się znaleźć w systemie prawa języka docelowego instytucję tożsamą z instytucją systemu prawa języka źródłowego¹. Silna interferencja między językami bliskimi genetycznie i typologicznie uwidacznia się również w sferze terminologii specjalistycznej. W procesie kształcenia przyszłych filologów, specjalistów i tłumaczy często zwraca się uwagę na problem tzw. *falszywych przyjaciół tłumacza*. To zagadnienie było wielokrotnie omawiane przez badaczy, zarówno polskich, jak i słowackich, dlatego nie będzie stanowić przedmiotu naszych rozważań. Typologiczna bliskość obu konfrontowanych tu języków – słowackiego i polskiego (np. fonetyczna czy morfologiczna) – powoduje duże utrudnienie dla tłumaczy tekstów specjalistycznych, w przekładzie takich tekstów stosuje się bowiem najczęściej ekwiwalencję formalną. Pierwszorzędne znaczenie ma tu przede wszystkim oddanie treści w języku docelowym, z zachowaniem odpowiedniej terminologii. Zadaniem tłumacza jest poszukiwanie ekwiwalentów równorzędnych lub – w przypadku ich braku – stosowanie różnych technik przekładowych, by uzyskać najbliższy możliwy ekwiwalent.

Nasze rozważania rozpoczniemy od zasygnalizowania różnicy między polskim wyrazem *tłumacz* a słowackim *tlmočník/prekladateľ*. Wskażemy również na status prawny tłumacza w Polsce i na Słowacji. Polskiemu słowu *tłumacz* odpowiadają dwa leksemy słowackie: ***tlmočník*** i ***prekladateľ***. *Tlmočník* w języku słowackim oznacza tłumacza tekstów ustnych, natomiast *prekladateľ* to tłumacz tekstów pisemnych. Słownik języka polskiego definiuje tłumacza jako „osobę dokonującą przekładu wypowiedzi lub tekstu pisanego z jednego języka na inny”². Polski tłumacz dokonuje zatem przekładu tekstów ustnych i pisanych. Status prawny tłumacza w Polsce jest jasno sprecyzowany w odróżnieniu od statusu prawnego tłumacza na Słowacji. Pierwsza słowacka asocjacja tłumaczy zawodowych (*slovenská asociácia profesionálnych prekladateľov a tlmočníkov*) została powołana dopiero w 2005 r. Według Jany Rakšányiovej termin ***prekladateľ***: „je hyperonymum, tvorí paradigmatický vzťah hyperonymie a v exaktnom chápaní, v prípade translácie textov s hodnotou verejnej listiny, by mal byť doplnený atribútom smerujúcim k podstate druhu prekladateľskej činnosti. Vykonávanie tohto povolania nie je na Slovensku vo všeobecnosti podmienené autorizáciou, certifikáciou, členstvom v komore a pod”³. Źródło problemu tkwi jednak w tym, że nie wiadomo, czy mamy do czynienia z tłumaczeniem sądowym, czy urzędowym.

¹ A. KIZIŃSKA: *Ekwiwalencja w tłumaczeniu tekstów prawnych i prawniczych. Polskie i brytyjskie prawo spadkowe*. Warszawa 2015, s. 7.

² Por. <http://sjp.pwn.pl/szukaj/t%C5%82umacz.html> [dostęp: 5.11.2016].

³ J. RAKŠÁNYIOVÁ: *Profesionálny profil úradného prekladateľa. V: Od textu k prekladu IX*. Ed. A. ĎURIČOVÁ. Praha 2014, s. 129.

Z uwagi na to, że przedmiotem naszych zainteresowań są teksty zaliczane do rejestru administracyjno-prawnego, konieczne wydaje się najpierw scharakteryzowanie tego stylu w obu językach. W językoznawstwie polskim wyróżnia się dwie jego odmiany: **urzędowo-kancelaryjną i prawno-urzędową**. W stylistyce słowackiej mówi się jedynie o tzw. **obiektywnym stylu administracyjnym**. Różnice między stylami funkcjonalnymi wynikają z ich odmiennej klasyfikacji w obu językach. W stylistyce słowackiej mówimy o stylach obiektywnych i subiektywnych, podczas gdy stylistyka polska takiego podziału nie odnotowuje. Styl urzędowy należy do sfery komunikacji społecznej, która jest związana z działalnością administracyjno-prawną. Oprócz pewnych wspólnych cech konfrontowanych stylów, takich jak: oficjalność, forma pisana, monologiczność, brak adresata, czyli bezosobowy charakter wypowiedzi, mamy do czynienia z innymi jego cechami: obiektywnością, dokładnością, precyzyjnością oraz standardowością. W słowackich tekstach urzędowych nie można wykluczyć zastosowania 1. i 2. os. liczby mnogiej w stosunku do adresata jako osoby prawnej. W polskich tekstach o charakterze urzędowym typowa jest konstrukcja bezosobowa. Oba języki wykorzystują wyrazy obce, kancelaryzmy czy też konstrukcje biernie, wyraźnie skondensowane. Formy analityczne dominują w polskim przekładzie.

Między konfrontowanymi tutaj językami występują różnice na płaszczyznach leksykalnej i morfologiczno-składniowej. Są to m.in.: różnice w pozycji poszczególnych części zdania, ich funkcja oraz szyk, np. imienna część orzeczenia wyrażona rzeczownikiem lub zaimkiem w języku polskim występuje w narzędniku, natomiast w języku słowackim oprócz narzędnika może też wystąpić mianownik.

Największe problemy dotyczą różnic w zakresie rekcji przyimkowych i bezprzyimkowych niektórych struktur słowackich i polskich oraz nieznanomości ekwiwalentnej struktury przyimkowej lub bezprzyimkowej.

Problematyczność przekładu tekstów urzędowych tkwi nie tylko we właściwościach terminów czy w braku ekwiwalentów. Oprócz znajomości pojęć prawnych czy ekonomicznych tłumacz musi się wykazać wiedzą z zakresu specyficznych struktur leksykalnych czy szablonów językowych. Istotne jest także zachowanie kompozycji tekstu. W procesie samego przekładu tłumacz musi rozwiązać trudności z nim związane, które są determinowane przez transformacje leksykalno-semantyczne. Pozwalają one zachować w przekładzie analogiczny sens komunikatu wyjściowego. Zgodnie z twierdzeniem Marii Škrlantovej: „Z dvoch základných druhov prekladu, komunikatívneho a sémantického, ktoré do translatológie zaviedol Newmark sa v prípade civilno-právnych textov jednoznačne prikláňame k sémantickému prekladu. Podstata sémantického prekladu spočíva vo veľkom rešpekte voči originálu. Prekladateľ v cieľovom texte prihliada na štruktúru a štylistické zvláštnosti východiskového textu, prenáša do cieľového jazyka nielen význam, ale aj formu predlohy. Tento spôsob prekladu

sa uplatňuje v prípade textov s veľkým rešpektom a významným postavením v odbornej komunikácii”⁴. Znajdują tu zastosowanie dwie strategie tłumaczeniowe dotyczące przekładu tekstów specjalistycznych:

- c) **egzotyzacja**, która polega na orientacji w kierunku wyjściowego systemu prawnego i jego terminologii;
- d) **adaptacja**, czyli orientacja w kierunku docelowego systemu prawnego i jego bazy terminologicznej.

Wybór jednej z tych strategii wpływa na rozwiązanie konkretnych problemów przekładowych. Właściwym przykładem, będącym ilustracją wspomnianego procesu, jest tłumaczenie nazw instytucji. W przypadku egzotyzacji w tekście przekładu można pozostawić pierwotną nazwę w jej oryginalnej postaci. W przypadku adaptacji – jako nazwę konkretnej instytucji należy zastosować ekwiwalent funkcjonalny. Nie wyklucza to oczywiście możliwości zastosowania innych technik i strategii.

Przy poszukiwaniu odpowiedniego ekwiwalentu tłumacz staje przed problemem różnych możliwości interpretacyjnych poszczególnych terminów prawnych. Błędy tłumaczeniowe są właśnie wynikiem niewłaściwych ustaleń w tym zakresie. Obowiązkiem każdego tłumacza jest próba osiągnięcia ekwiwalencji tekstowo-normatywnej.

W części analitycznej omówimy dwa wybrane teksty cywilnoprawne, pochodzące z prac dyplomowych studentów, z uwzględnieniem następujących problemów: prawidłowe użycie specjalistycznej leksyki, ocena trafności zastosowanych ekwiwalentów oraz technik/strategii translatorskich w przekładzie. Uwzględnimy również aspekty morfologiczno-składniowe.

Umowa o dzieło

Układ formalny umowy o dzieło jest podobny do umów konstruowanych na Słowacji. Tekst przekładu wskazuje na dużą frekwencję zdań złożonych hipotaktycznych, które zaburzają sens tekstu i powodują niezrozumiałość wypowiedzi. Konstrukcje są w przeważającej części bezosobowe, bierne, co skutkuje większą abstrakcyjnością tekstu. Największe problemy sprawia jednak leksyka specjalistyczna. Tłumacz musi podjąć decyzję o wyborze ekwiwalentnego terminu podczas określania stron umowy. Chodzi o pary terminów: *wykonawca* i *zamawiający* oraz *zleceniobiorca* i *zleceniodawca*. Istotne jest konsekwentne stosowanie raz przyjętych pojęć w całym tekście. Kolejną trudnością jest prze-

⁴ M. ŠKRLANTOVÁ: *Preklad právnych textov na národnej a nadnárodnej úrovni*. Bratislava 2005, s. 174.

kład na język polski słowackich terminów: *IČO* – *identifikačné číslo organizácie* a *DIC* – *daňové identifikačné číslo*. Wynika on z nieprzystawalności systemów prawnych obu państw.

W Polsce numer identyfikacji podatkowej – NIP – jest zarezerwowany dla osób fizycznych, natomiast REGON (akronim od „Rejestr Gospodarki Narodowej”) – dla firm. Na Słowacji funkcjonują trzy typy nadawanych numerów – jest to numer dla osoby fizycznej, następny – dla prawnej, trzeci zaś dotyczy tylko osoby zatrudnionej. Podobnie jest z numerem PESEL, którego najbliższym ekwiwalentem w języku słowackim jest *rodné číslo*.

W języku słowackim obowiązują inne zasady ortograficzne dotyczące zapisu nazw własnych: pierwszy człon piszemy wielką literą, natomiast drugi – małą. Język ten ma szyk inwersyjny – dotyczy bowiem połączeń rzeczownika i przymiotnika. Przymiotnik zawsze zajmuje w syntagmie prepozycję. W tłumaczeniu tekstów cywilnoprawnych stosujemy takie techniki przekładowe, jak: transpozycja, amplifikacja, redukcja i substytucja. Zilustrujemy to na konkretnych przykładach:

1. Transpozycja:

- a) *Objednávateľ sa zaväzuje, že dokončené práce prevezme, zaplatí za jeho zhotovenie dohodnutú sumu a poskytne zhotoviteľovi dojednané spolupôsobenie [...]*; w tłumaczeniu na język polski: *Zamawiający zobowiązuje się do odbioru dostarczonego dzieła i zapłaty za jego wykonanie ustalonej ceny, i oferuje wykonawcy pomoc na zasadach określonych w umowie;*
- b) Zasadnicza różnica w tym przykładzie to odmienna rekcja czasownika *zobowiązovať się do czegoś* – w tym miejscu w języku oryginału pojawia się zaimek względny *že*, który wprowadza zdanie złożone. Mamy również takie przykłady tłumaczenia konstrukcji słowackich, które wymagają użycia w języku docelowym tylko liczby mnogiej. Por. *d'alší záväzok zhotoviteľa /inne/kolejne zobowiązanie* wykonawcy [...]; inny przykład: *Ak zhotoviteľ nesplní svoj záväzok [...]*; w tłumaczeniu polskim: *Jeśli wykonawca nie wypełni swoich zobowiązań [...]*.

2. Amplifikacja:

- a) *Dotržanie tohto termínu je závislé od riadneho a včasného spolupôsobenia objednávateľa dojednaného v tejto zmluve*. W prezentowanym zdaniu nacisk kładziemy na dwa przymiotniki: *riadneho* a *včasného*, które w przekładzie możemy oddać jedynie poprzez użycie konstrukcji opisowej. Por. polski przekład: *Dotrzymanie ustalonego terminu zależy od poprawnej współpracy i terminowego wykonania prac określonych w niniejszej umowie przez zleceniodawcę*. W języku słowackim stosuje się w tym miejscu formę syntetyczną, skondensowaną;
- b) *Zhotoviteľ zodpovedá za to, že dielo je zhotovené podľa tejto zmluvy*. W polskim tłumaczeniu: *Wykonawca ponosi odpowiedzialność za wykonanie dzieła zgodnie z umową*. Zwrot *ponosi odpowiedzialność* może być

zastąpiony czasownikiem w liczbie pojedynczej o postaci syntetycznej *odpowiada*.

3. Redukcja:

- a) **Zhotoviteľ pri rekonštrukčných prácach** dodrží Vyhlášku č. 532/2002 Z.z o všeobecno-technických požiadavkách na výstavbu ako aj všetky bezpečnostné predpisy a nariadenia v dotknutej časti areálu budúcej stavby. Tłumacz znacznie zredukował treść tego zdania: **Wykonawca** będzie przestrzegał rozporządzenia Nr 532/2002 Dziennika Ustaw [...];
- b) **Objednávateľ zodpovedá za to, že odovzdané podklady sú bez právnych a faktických väd.** Tłumaczenie polskie: Zamawiający odpowiada za dostarczenie materiałów wolnych od wad **materiałowych i technicznych**. W kolejnym fragmencie wypowiedzi dostrzegamy dwie techniki: redukcję i amplifikację, tzn. tłumacz zredukował informację o wadach, dodał natomiast informację o wadach materiałowych i technicznych.

4. Substytucja:

- a) **Zhotoviteľ zodpovedá za závady, ktoré má dielo v čase jeho odovzdania objednávateľovi;** w polskim tłumaczeniu: **Wykonawca ponosi odpowiedzialność za usterki dzieła, w momencie jego oddawania zamawiającemu.** Wyrażenie przymkowe *v čase* i jego polski ekwiwalent *w momencie* mają to samo znaczenie, jednak należałoby zastanowić się nad użyciem bardziej precyzyjnego ekwiwalentu dotyczącego momentu odbioru dzieła, np. *w chwili przekazania dzieła*. Ponadto fragment polskiego tłumaczenia: *w momencie jego oddawania zamawiającemu*, jest nieakceptowalny gramatycznie i leksykalnie.

Umowa o stosunkach partnerskich i współpracy międzynarodowej

Umowa o stosunkach partnerskich i współpracy międzynarodowej jest to umowa zawarta pomiędzy dwoma partnerskimi miastami – pomiędzy Katowicami a Koszycami. W umowach tego typu stosuje się określoną terminologię: *dohoda, dohovor, signatári, revitalizácia*, oraz utarte konstrukcje typu: *dohoda vstupuje do platnosti, dohoda dojednaná na dobu určitú*. W przekładzie mamy do czynienia z wykorzystaniem zapożyczeń, a także z leksemami, które mają podobną budowę słotwórczą, lecz odmienną semantykę, np.: *platnosť, platný, platnosť*. W tekście tłumaczenia dostrzegamy różnice na płaszczyźnie morfologiczno-składniowej, np. struktury: *pre každý spoločný projekt / dla konkretného spoločného projektu*, różnią się rekcją. Podobne w obu językach są konstrukcje z dopełniaczem, np. *na základe schválenia zastupiteľstiev / przy-*

gotowanie wspólnych projektów. Tłumacz nie uniknął błędów przekładowych, a także błędów językowych:

1. Transpozycja i amplifikacja – zastosowanie amplifikacji w przekładzie *výmena skúseností a informácií vo všetkých oblastiach života miest, komunálnej politiky a miestnej správy bude pokračovať* (w polskim tłumaczeniu: *wymiana wiedzy, doświadczeń i informacji, dotyczących różnych dziedzin życia miast będzie utrzymywana [...]*) zmienia znacząco treść dokumentu (dodanie leksemu *wiedzy* do informacji o wymianie).
2. Redukcja – tłumacz pominął w tekście przekładu istotne informacje dotyczące zakresu współpracy, np. *revitalizacie a rozvoja bývalých priemyselných ploch (brownfield) / rewitalizacji terenów przemysłowych*. Nie wspomina w ogóle o rozwoju byłych terenów przemysłowych. Redukcja opisanego typu inwestycji jest niezrozumiała. W oryginale wyraźnie zaznaczono, że chodzi o inwestycje *brownfield*. Konsekwencje tego pominięcia mogą być znaczące przy próbie rewitalizacji wyznaczonych terenów. Tłumacz nie uniknął również błędów leksykalnych. Świadczą o tym przykłady zamiennego użycia zaimka i przymiotnika: *pre každý spoločný projekt / dla konkrétneho spoločného projektu*. Takie błędne tłumaczenie może spowodować sytuacje, w których strona polska będzie oczekiwać konkretnych projektów, strona słowacka zaś będzie chciała opracowywać odrębne umowy do każdego projektu.
3. Substytucja – do właściwych strategii translatorskich w opisywanym przekładzie umowy należy substytucja, np. *dobré priateľské vzáhy*: w polskim przekładzie tłumacz użył przymiotnika *wieloletnie*, określając precyzyjnie relacje przyjaźni. W innym przykładzie: *obaja partneri budu o svojej činnosti informovať širokú verejnosť*, w polskim tłumaczeniu – *miasta będą podawać do publicznej wiadomości informacje o działaniach [...]* – tłumacz zastosował substytucję w odniesieniu do leksemu *partneri*, który zamienił na *miasta*. Wydaje się to właściwe, dwa miasta są bowiem partnerami w tej umowie. Tłumacz nie uniknął jednak poważnych błędów. W oryginale umowy znajduje się następujący zapis: *budú vykonané v zhode s legislatívou Slovenskej republiky resp. Pol'skej republiky*, który w przekładzie brzmi następująco: *będą zgodne z ustawodawstwem Republiki Słowackiej i Rzeczypospolitej Polskiej*. Zastosowanie spójnika *i* zamiast właściwego przysłówka *względnie, ewentualnie* powoduje, że można to odczytać jako zobowiązania zgodne z ustawodawstwem obu państw, nie zaś z ustawodawstwem Słowacji, względnie Polski. Jest to błąd, który znacząco zmienia treść umowy.

Reasumując, można stwierdzić, że każdy język ma swoje środki, aby wyrazić daną sytuację, przy czym nie muszą być one analogiczne do środków innego języka. W tekście specjalistycznym nie ma mowy o dwuznaczności, najistotniejsza jest tu precyzja wypowiedzi. Dotyczy to zwłaszcza stosowania terminologii specjalistycznej, która w każdym kraju określa inną rzeczywistość. Poszukiwanie odpowiedniego ekwiwalentu wymaga nie tylko umiejętności ję-

zykowych i kompetencji tłumaczeniowych, ale niewątpliwie także posiadania wiedzy dotyczącej systemów prawnych krajów, w których powstały dane teksty.

W dzisiejszej praktyce i dydaktyce uniwersyteckiej należy wskazać studentom, w jaki sposób wypracować i stworzyć odpowiedni warsztat tłumacza specjalistycznego.

Współczesne nauczanie języka słowackiego nie opiera się jedynie na nauczaniu leksyki, reguł gramatycznych czy składniowych. Polega ono przede wszystkim na wypracowaniu kompetencji interkulturowych i socjokulturowych. Nacisk kładziony jest również na kształcenie przyszłych tłumaczy tekstów specjalistycznych. Poprzez zastosowanie w nauczaniu przekładu triady: język – literatura – kultura, tworzymy tym samym bazę dla przyszłych tłumaczy. Oprócz posiadanej wąskiej specjalizacji muszą oni dysponować także innymi umiejętnościami (sprawnościami), aby dokonać właściwego wyboru i modyfikacji środków językowych podczas transferu do języka docelowego. Tłumacz interpretuje tekst zgodnie ze stanem swojej wiedzy i na tej podstawie przeprowadza określone operacje przekładowe. Znajomość reguł gramatycznych i zasad rządzących językiem docelowym pozwoli mu na podjęcie właściwych decyzji. Tak jak podkreśla Natália Savčáková: „Nevyhnutným prostredníkom prekladu je čitateľ, a preto je dôležité, aby bol daný text preložený adekvátne, pretože nezrovnalosti vo význame a jazykovom kontexte vedú k nepochopeniu zmyslu textu. V prípade slovenčiny a poľštiny umožňuje na jednej strane ich genetická a typologická blízkosť obojstrannú zrozumiteľnosť, no na strane druhej, práve tento fakt spôsobuje menej skúseným prekladateľom, resp. prekladateľom s fragmentárnymi znalosťami východiskového, prípadne aj cieľového jazyka, značné problémy“⁵.

⁵ N. SAVČÁKOVÁ: *Fungovanie variantnosti v preklade*. V: *Varia XIV. Zborník materiálov zo XIV. Kolokvia mladých jazykovedcov (Nitra–Šintava 8.–10.12.2004)*. Ed. M. OLŠIAK. Bratislava 2006, s. 166.

Мариола Шимчак-Розлах

**Избранные переводческие проблемы
в текстах из области гражданского права
(словацко-польская конфронтация)**

Резюме

В статье рассматриваются проблемы, связанные с переводом специальных текстов из области гражданского права со словацкого языка на польский. Материалом для исследования послужили переводы студентов словацкого отделения. Автор поднимает вопросы, касающиеся применения переводческих стратегий, выявляет ошибки переводчика,

в том числе в области несоответствующего использования юридической и административной терминологии, а также интерференции, обусловленной генетической близостью обоих языков. Кроме того, обращается внимание на различия правовых систем Словакии и Польши, которые необходимо учитывать в переводческой практике.

Mariola Szymczak-Rozlach

**Selected translation problems in civil law texts
(Slovak-Polish confrontation)**

Summary

The purpose of this article is to indicate problems resulting from translation of specialist civil law texts from Slovak into English. Research material consists of translations made by students of the Slavic studies. The author analyses issues related to translation strategies, translator's errors and language errors with particular focus on legal and administrative terminology as well as the specificity of specialised translation. Genetic closeness of both languages causes not only strong interference but also problems stemming from discrepancies between legal systems of the analysed languages.